

บันทึก

เรื่อง ปัญหาการบอกเลิกบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการ

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารได้มีหนังสือที่ ๑๑๙๒๗/๒๕๐๐ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๐๐ ความว่า กระทรวงการคลังได้มีปัญหามาว่านายจ่านง หุตานนท์ เดิมรับราชการอยู่ทางกระทรวงมหาดไทย ต่อมาถูกไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๔๘๘ ภายหลังกลับเข้าทำงานเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๔๙๓ เป็นต้นมา และได้รับการยกฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๙ ในปัจจุบันนายจ่านง หุตานนท์ เป็นข้าราชการประจำกองวิชาการมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นายจ่านง หุตานนท์ ได้ยื่นเรื่องราบบอกเลิกบำนาญซึ่งมีสิทธิได้รับตามพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๙ เพื่อขอนับเวลาราชการติดต่อกันตามมาตรา ๓๐ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ ปัญหาจึงมีว่านายจ่านง หุตานนท์ ซึ่งได้รับบำนาญตามพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๙ หรือตามพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม พ.ศ. ๒๔๙๙ ก็ตาม จะบอกเลิกบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการได้หรือไม่

นอกจากนี้ กระทรวงการคลังยังมีปัญหาที่ถามมาอีกประการหนึ่ง คือ มาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ๒๔๙๔ บัญญัติว่า

ฯลฯ

ฯลฯ

ข้าราชการผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว ภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการครั้งใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิม เมื่อก่อนออกจากราชการจะขอรับบำนาญรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้าเงินเดือนรวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในระหว่างที่รับราชการครั้งหลัง จนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ให้คงบำนาญในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการตอนหลังให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในตอนที่ใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญในตอนที่ใหม่จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

ฯลฯ

ฯลฯ

ฉะนั้น ถ้าผู้รับบำนาญตามพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๙ กลับเข้ารับราชการใหม่ ถ้าถือเป็นบำนาญปกติก็ต้องลดหรือคงบำนาญ เพื่อมิให้เงินเดือนในตอนที่ใหม่รวมกับบำนาญเกินเงินเดือนเดิม และเมื่อออกจากราชการก็ต้องคำนวณบำนาญใหม่รวมกับบำนาญเดิม และเมื่อรวมกันแล้ว ปัญหาเรื่องเงินเพิ่มและสิทธิอย่างอื่น ๆ ที่ถูกจำกัดไว้จะแยกปฏิบัติได้อย่างไร

และได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาการรวมพิจารณาเสียในคราวเดียวกัน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๕) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

๑. มาตรา ๓๐ (จ) ได้บัญญัติว่า ข้าราชการผู้ใด..ถ้าภายหลังได้เข้ารับราชการใหม่ ให้คิดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะการรับราชการครั้งใหม่เท่านั้น

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่

(ก) ๑. ๑

(ข) ๑. ๑

(ค) ๑. ๑

(ง) ๑. ๑

(จ) ข้าราชการซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว ภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ และเลิกรับบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่นั้น

การบอกเลิกรับบำนาญดังกล่าวใน (จ) จะต้องกระทำเสียภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่

๑. ๑

๑. ๑

จากบทบัญญัติของมาตรา ๓๐ ดังกล่าวมาข้างต้น การขอนับเวลาราชการต่อกันนั้นจะต้องปรากฏว่า ผู้ขอได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติอยู่แล้ว และภายหลังได้กลับเข้ารับราชการใหม่

๒. ข้อเท็จจริงปรากฏว่านายจ่านง หุตานนท์ ได้รับการยกฐานะให้เป็นข้าราชการพลเรือนโดยอาศัยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๙ ซึ่งในขณะที่ได้รับการยกฐานะให้เป็นข้าราชการพลเรือน นายจ่านงยังไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำนาญ นายจ่านงเริ่มมีสิทธิในบำนาญปกติเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ คือวันใช้บังคับพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งเป็นระยะเวลาภายหลังได้รับการยกฐานะให้เป็นข้าราชการ กรณีจึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๓๐ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ ฉะนั้นนายจ่านง หุตานนท์ จึงไม่มีสิทธิบอกเลิกบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการได้

๓. สำหรับปัญหาข้อสุดท้ายที่ว่า บำนาญของผู้ที่ได้รับบำนาญตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๔๙๙ จะถือเป็นบำนาญปกติหรือไม่นั้น ปรากฏว่ามาตรา ๖ วรรค ๑ แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้บัญญัติว่า บรรดาผู้ที่ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเป็นบุคคลที่เคยได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญมาแล้ว ก็ให้มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามเดิม ถ้าบุคคลดังกล่าวเคยเป็นข้าราชการมาก่อน และยังไม่ได้รับเบี้ยหวัดบำเหน็จ บำนาญ ก็ให้ได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญในการที่ต้องออกจากราชการเพราะเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญที่ใช้อยู่ในขณะที่ออกจากราชการนั้น จาก

บทบัญญัติของมาตรา ๖ วรรค ๑ จะเห็นได้ว่ากฎหมายให้ถือว่าผู้ได้รับการล้างมลทินได้รับบำเหน็จบำนาญในการที่ต้องออกจากราชการเพราะเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญที่ใช้อยู่ในขณะที่ยังออกจากราชการ คือให้ถือเป็นบำเหน็จบำนาญปกติตามนัยมาตรา ๙^๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔

เมื่อบำนาญของผู้ได้รับการล้างมลทินเป็นบำนาญปกติแล้ว กรณีก็ต้องด้วยมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ประกอบกับมาตรา ๖ วรรค ๒^๒ แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๔๙๙

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย
(นายหยุต แสงอุทัย)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กรกฎาคม ๒๕๐๑

๑ มาตรา ๙ ข้าราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) เหตุทดแทน
- (๒) เหตุทุพพลภาพ
- (๓) เหตุสูงอายุ
- (๔) เหตุรับราชการนาน

๒ มาตรา ๖ ๑.๒๒ ๑.๒๒

การให้เบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ผูกพันรัฐบาลที่จะต้องจ่ายเงินเพิ่มหรือให้สิทธิใด ๆ เท่าเทียมกับข้าราชการที่ออกจากราชการโดยมิได้กระทำผิดหรือถูกลงโทษ ทั้งนี้ ให้กระทรวงการคลังพิจารณาจ่ายภายในวงเงินที่อนุมัติในงบประมาณ